

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
М. ВОВЕК
представено на 6 август 2020 година¹

Дело C-195/20 PPU

ХС

**Наказателно производство:
в присъствието на
Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof**

(Преюдициално запитване, отправено от Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд, Германия))

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Рамково решение 2002/584/ПВР — Европейска заповед за арест и процедури за предаване между държавите членки — Член 27, параграфи 2 и 3 — Специално правило — Обхват — Наказателно преследване на издирваното лице за престъпления, различни от тези, за които се иска предаване — Поредица от две европейски заповеди за арест, издадени за различни престъпления от една и съща държава членка — Правни последици от доброволното напускане на територията на издалата първата европейска заповед за арест държава и от принудителното връщане на територията на тази държава членка въз основа на втора европейска заповед за арест“

I. Въведение

1. Съгласно член 27 от Рамково решение 2002/584/ПВР², което установява т.нар. „специално правило“, лицето, което се предава, не може да бъде наказателно преследвано, осъдено или по друг начин лишено от свобода за предходно престъпление, различно от това, за което се иска предаване.

2. В случая подсъдимият първо е предаден на германските органи от португалските органи в изпълнение на европейска заповед за арест. След изтърпяване на наказанието си той доброволно напуска територията на Германия. Впоследствие срещу него е издадена втора европейска заповед за арест, с която италианските органи го предават на германските органи. Италианските органи дават съгласието си за неприлагане на специалното правило за целите на наказателното преследване за разглежданите в главното производство престъпления. Подсъдимият твърди, че такова съгласие е трябвало да бъде дадено от португалските органи в качеството им на органи по изпълнение на първата европейска заповед за арест.

¹ Език на оригиналния текст: френски.

² Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3), изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г. (ОВ L 81, 2009 г., стр. 24) (наричано по-нататък „Рамково решение 2002/584“).

3. Така по настоящото дело от Съда по същество се иска да се произнесе относно условията за прилагане на специалното правило в конкретния контекст на доброволното напускане на лицето, срещу което е издадена първата европейска заповед за арест, на територията на издалата тази заповед държава членка, последвано от принудителното връщане на това лице въз основа на втора европейска заповед за арест: трябва ли да се счита, че въпреки доброволното напускане това лице продължава да се ползва от предоставената със специалното правило закрила по *първата европейска заповед за арест*? Или по-скоро трябва да се счита, че поради доброволното напускане на територията на издалата първата заповед държава членка, специалното правило може при необходимост да се преценява само във връзка с *втората европейска заповед за арест*, като тогава съгласието за разширяване на обхвата на наказателно преследване е единствено от компетентността на изпълняващите тази втора заповед органи?

II. Правна уредба

1. Правото на Съюза

4. Съгласно член 1, параграф 1 от Рамково решение 2002/584:

„Европейската заповед за арест е съдебно решение, което е издадено от държава членка, с оглед задържане и предаване на друга държава членка на издирвано лице, с цел наказателно преследване или изпълнение на присъда за лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане“.

5. От член 8, параграф 1 от Рамковото решение следва, че европейската заповед за арест трябва да съдържа определена информация, по-специално „характера и правната квалификация на престъплението“ и „описание на обстоятелствата, при които е извършено престъплението“.

6. Съгласно член 13, параграф 1 от Рамковото решение:

„В случаите когато задържаното лице даде съгласие за предаване, то изразява отказ от посоченото в член 27, параграф 2 „специално правило“, който трябва да бъде извършен пред изпълняващия съдебен орган в съответствие с националното право на неговата държава членка“.

7. Член 27 е включен в глава 3 от Рамковото решение, озаглавена „Правни последици от предаването“. Той се отнася до възможността за наказателно преследване (на заинтересованото лице) за други престъпления и гласи:

„1. Всяка държава членка може да нотифицира генералния секретариат на Съвета, че в отношенията си с други държави членки, направили нотификация в същия смисъл, се предполага съгласието за извършване на наказателно преследване, осъждане или задържане с оглед изтърпяване на наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане за престъпление, извършено преди това от лицето, обект на предаване, различно от това, за което се извършва предаване, освен когато в конкретния случай изпълняващият съдебен орган постанови друго в решението си за предаване.

2. С изключение на посочените в параграфи 1 и 3 случаи лицето, което се предава, [не] може да [...] бъде наказателно преследвано, осъдено или по друг начин лишено от свобода за предходно престъпление, различно от това, за което се иска предаване.

3. Параграф 2 не се прилага в следните случаи:

- а) когато лицето е имало възможност да напусне територията на държава членка, в която е предадено, но не е направило това в рамките на 45 дни от окончателното си освобождаване или се е завърнало на тази територия;
- б) за престъплението не се предвижда наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане;
- в) наказателното производство не изисква прилагане на мерки, свързани с ограничаване на личната свобода;
- г) когато на лицето може да бъде наложено наказание или мярка, която не е свързана с лишаване от свобода, а именно глоба или свързана с нея мярка, дори когато те могат да доведат до лишаване от свобода;
- д) когато лицето даде съгласие за предаване, а когато е възможно едновременно и отказ от прилагане на специално правило в съответствие с член 13;
- е) когато лицето, след като е предадено, изрично се откаже от прилагането на специално правило, свързано с определени престъпления, предхождащи предаването. Отказът следва да бъде направен пред компетентен съдебен орган на издаващата държава членка и отразен съгласно националното ѝ право. От начина на изразяването му следва да личи, че е доброволно и при пълно съзнание на неговите последици. За тази цел лицето има право да бъде представявано от защитник;
- ж) когато изпълняващият съдебен орган, извършил предаване на лицето[,] даде своето съгласие съгласно параграф 4.

4. Искане за съгласие се предоставя на изпълняващия съдебен орган, придружено с посочената в член 8, параграф 1 и преведена съгласно член 8, параграф 2 информация. Съгласие трябва да се даде, когато престъплението, за което е искано, е само по себе си [основание за] предаване в съответствие с настоящото рамково решение. Съгласие следва да бъде отказано в случаите, изброени в член 3, а в останалите — единствено на основанията, посочени в член 4. Решение следва да се вземе не по-късно от 30 дни от получаване на искането.

По отношение на посочените в член 5 случаи издаващата държава членка е длъжна да предостави гаранциите, предвидени в него“.

2. Германското право

8. Съгласно член 83h от Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen (Закон за международната правна помощ по наказателни дела), с който се транспонира Рамково решение 2002/584:

„1) Лица, предадени от държава членка въз основа на европейска заповед за арест, не могат:

- 1. да бъдат наказателно преследвани, осъдени или по друг начин лишени от свобода за предходно престъпление, различно от това, за което се иска предаване, и
- 2. да бъдат предавани, прехвърляни или експулсирани в трета държава.

2) Параграф 1 не се прилага в следните случаи:

1. когато лицето е имало възможност да напусне територията на държава членка, в която е предадено, но не е направило това в рамките на 45 дни от окончателното си освобождаване или се е завърнало на тази територия след напускането ѝ;
2. за престъплението не се предвижда наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане;
3. наказателното производство не изисква налагане на мерки, свързани с ограничаване на свободата;
4. когато на лицето може да бъде наложено наказание или мярка, която не е свързана с лишаване от свобода, дори когато това наказание или мярка може да доведе до ограничаване на личната свобода;
5. когато изпълняващата държава членка или предаденото лице се е отказала/отказало от прилагане на специалното правило.

3) Направеният от лицето след предаването му отказ се декларира писмено пред съдия или прокурор. Декларацията за отказ е неотменима, за което предаденото лице следва да бъде уведомено“.

III. Фактите, производството и преюдициалният въпрос

9. В Германия срещу подсъдимия последователно са водени три наказателни производства по обвинения, свързани с различни престъпления: трафик на наркотични вещества (деяния А), сексуално насилие над непълнолетно лице, извършено в Португалия (деяния Б) и квалифицирано изнасилване и изнудване, извършени също в Португалия (деяния В).

10. Най-напред подсъдимият е подведен под отговорност за трафик на значителни количества наркотични вещества (деяния А). На 6 октомври 2011 г. той е осъден за тези престъпления от Amtsgericht Niebüll (Районен съд Нибюл, Германия) и му е наложено общо наказание в размер на една година и девет месеца лишаване от свобода. Изпълнението на това наказание е отложено под условие.

11. След това през 2016 г. в Германия срещу подсъдимия е водено наказателно производство за сексуално насилие над непълнолетно лице, извършено в Португалия (деяния Б). На 23 август 2016 г. на това основание Staatsanwaltschaft Hannover (Прокуратура Хановер, Германия) издава европейска заповед за арест (наричана по-нататък „първата европейска заповед за арест“). Tribunal da Relação de Évora (Апелативен съд Евора, Португалия) дава съгласие за предаването на подсъдимия на германските съдебни органи за посоченото престъпление. В тази връзка подсъдимият не се отказва от прилагане на специалното правило. На 22 юни 2017 г. подсъдимият е предаден на Федерална република Германия от португалските органи. След това той изтърпява изцяло в тази страна наложеното му наказание лишаване от свобода в размер на една година и три месеца за извършеното сексуално насилие над непълнолетно лице. През август 2018 г. на подсъдимия е наложена пробация (*Führungsaufsicht*) за срок от 5 години. През този период той трябва да се явява веднъж месечно пред определения му пробационен служител.

12. По време на изпълнението на наказанието за сексуално насилие над непълнолетно лице (деяния Б), е отменено условното осъждане за трафика на наркотични вещества (деяния А), наложено през 2011 г. с присъдата на Amtsgericht Niebüll (Районен съд Нибюл). На 22 август 2018 г. Staatsanwaltschaft Flensburg (Прокуратура Фленсбург, Германия) отправя до Tribunal da Relação de Évora (Апелативен съд Евора) искане за отказ от прилагане на специалното правило и даване на съгласие за изпълнение на наказанието, наложено от Amtsgericht Niebüll (Районен съд Нибюл).

13. На 31 август 2018 г. поради липсата на отговор от страна на Tribunal da Relação de Évora (Апелативен съд Евора) подсъдимият е освободен от затвора. На 18 септември той заминава за Нидерландия и след това — за Италия. На 19 септември Staatsanwaltschaft Flensburg (Прокуратура Фленсбург) издава европейска заповед за арест на подсъдимия с оглед на изпълнението на присъдата на Amtsgericht Niebüll (Районен съд Нибюл) за деяния А (наричана по-нататък „втората европейска заповед за арест“).

14. На 27 септември 2018 г. подсъдимият е задържан в Италия. На 10 октомври 2018 г. италианските органи дават съгласие за неговото предаване. На 18 октомври подсъдимият е предаден на германските органи.

15. Накрая, на 5 ноември 2018 г. Amtsgericht Braunschweig (Областен съд Брауншвайг, Германия) издава национална заповед за задържане (*Untersuchungshaftbefehl*) за целите на разследването по трето наказателно производство срещу подсъдимия (деяния В) за престъпления, извършени на 2 септември 2005 г., а именно изнасилване и изнудване на 72-годишна американска гражданка в Прая да Луз, Португалия. Именно последното наказателно производство е в основата на настоящото преюдициално запитване.

16. На 12 декември 2018 г. Staatsanwaltschaft Braunschweig (Прокуратура Брауншвайг, Германия) иска от италианския изпълняващ орган да даде съгласието си подсъдимият да бъде наказателно преследван и за разглежданите в главното производство престъпления, съставляващи изнасилване и изнудване (деяния В). На 22 март 2019 г. Corte d'appello di Milano (Апелативен съд Милано, Италия) дава съгласието си по това искане.

17. От 23 юли 2019 г. до 11 февруари 2020 г. подсъдимият е задържан под стража в Германия въз основа на националната заповед за задържане, посочена в точка 15 от настоящото заключение. През този период с присъда от 16 декември 2019 г. Landgericht Braunschweig (Областен съд Брауншвайг, Германия) осъжда подсъдимия за извършените през 2005 г. в Португалия квалифицирано изнасилване и изнудване (деяния В). Този съд му налага общо наказание в размер на 7 години лишаване от свобода, което включва и присъдата от 2011 г. на Amtsgericht Niebüll (Районен съд Нибюл). От срока на общото наказание е приспаднал изцяло срокът на изтърпяното от подсъдимия в Италия задържане под стража. Освен това на 21 януари 2020 г. португалският изпълняващ орган дава съгласие за изпълнение на общото наказание лишаване от свобода, наложено от Amtsgericht Niebüll (Районен съд Нибюл) за деяния А.

18. От 12 февруари 2020 г. подсъдимият е задържан във връзка с изпълнението на наказанието, наложено през 2011 г. от Amtsgericht Niebüll (Районен съд Нибюл) за деяния А. Той подава въззивна жалба пред Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд, Германия), запитващата юрисдикция по настоящото дело, срещу присъдата на Landgericht Braunschweig (Областен съд Брауншвайг). По-конкретно той оспорва законосъобразността на процедурата, обусловила постановяване на тази присъда, във връзка със специалното правило, предвидено в член 27 от Рамковото решение относно европейската заповед за арест. Доколкото португалските органи не са давали съгласие за наказателното преследване за извършените в Португалия изнасилване и

изнудване (деяния В), германските органи не са имали право да преследват наказателно подсъдимия и следователно процесуалните актове, като например националната заповед за задържане, издадена от Amtsgericht Braunschweig (Районен съд Брауншвайг) на 5 ноември 2018 г., били незаконосъобразни.

19. Според запитващата юрисдикция въпросът дали националната заповед за задържане, издадена за целите на разследването, може да бъде потвърдена или, напротив, трябва да бъде отменена, зависи от това дали германските органи са имали право да преследват наказателно подсъдимия във връзка с твърденията за квалифицирано изнасилване и изнудване, извършени през 2005 г. в Португалия (деяния В).

20. При тези обстоятелства Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Следва ли член 27, параграфи 2 и 3 от Рамково решение [2002/584], да се тълкува в смисъл, че специалното правило допуска ограничаваща свободата мярка, наложена за престъпление, извършено преди предаването и различно от престъплението, за което се иска предаването, когато, след като е било предадено, лицето доброволно е напуснало територията на издаващата държава членка, а по-късно, въз основа на нова заповед за арест, отново е предадено от друга изпълняваща държава членка на територията на издаващата държава членка и втората изпълняваща държава членка е дала съгласие за наказателно преследване, осъждане и изпълнение на наказанието във връзка с това друго престъпление?“.

IV. По спешното производство пред Съда

21. Запитващата юрисдикция прави искане настоящото преюдициално запитване да бъде разгледано по реда на спешното производство, предвидено в член 107 от Процедурния правилник на Съда. В подкрепа на искането си тя изтъква, че отправеният въпрос се отнася до тълкуването на рамково решение, което е акт от областите по част трета, дял V от Договора за функционирането на ЕС. Тя също така посочва, че към датата на отправяне на преюдициалното запитване подсъдимият е задържан под стража за целите на изпълнението на наказанието, наложено от Amtsgericht Niebüll (Районен съд Нибюл) за трафик на наркотични вещества (деяния А). Дори обаче да бъде освободен предсрочно, подсъдимият следва да остане задържан въз основа на националната заповед за задържане, издадена от Amtsgericht Braunschweig (Областен съд Брауншвайг) за целите на разследването на деянията, съставляващи изнасилване и изнудване, извършени в Португалия (деяния В). Следователно законосъобразността на задържането сама по себе си зависи от законосъобразността на процедурата, довела до постановяването на разглежданата в главното производство присъда на Landgericht Braunschweig (Областен съд Брауншвайг) за деяния В. В случай на незаконосъобразност на тази процедура подсъдимият следва да бъде освободен от затвора.

22. На 25 май 2020 г. четвърти състав на Съда решава да уважи това искане.

23. Писмени становища представят подсъдимият, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (главен прокурор към Bundesgerichtshof, наричан по-нататък „главният прокурор“), германското правителство и Европейската комисия. Всички те, както и Ирландия, представят устни становища в съдебното заседание от 16 юли 2020 г.

V. Анализ

24. Структурата на настоящото заключение е следната. Най-напред ще анализирам специалното правило с оглед на текста, контекста и целта на член 27 от Рамково решение 282/584. Ще се опитам по-конкретно да определя последиците от доброволното напускане от страна на съответното лице на територията на държавата членка, издала европейска заповед за арест, за прилагането на специалното правило, и по-общо за процедурата по предаване (раздел А). След това ще обясня изискванията на специалното правило, в случай, при който съответното лице е предадено на издаващата държава членка отново въз основа на втора европейска заповед за арест при обстоятелства като разглежданите в главното производство (раздел Б).

1. Специалното правило и последиците от доброволното напускане на територията на издаващата държава членка

25. В конкретния случай въз основа на първа европейска заповед за арест, издадена от Германия и изпълнена от Португалия, подсъдимият е предаден на територията на Германия, където е изтърпял наложеното наказание за престъпленията, посочени в тази заповед за арест (сексуално насилие над непълнолетно лице, деяния Б). След освобождаването му от затвора на подсъдимия е наложена пробация, но не и забрана за напускане на територията на Германия. Подсъдимият доброволно напуска Германия, за да замине първо за Нидерландия и след това — за Италия. Въз основа на втора европейска заповед за арест, издадена от германските органи, той отново е предаден на германските органи от италианските органи за изтърпяване на наложеното му по-рано наказание за трафик на наркотични вещества (деяния А). Впоследствие въпросните органи дават и съгласието си за неприлагане на специалното правило, като позволяват срещу подсъдимия да бъде проведено наказателно преследване в Германия за деянията, съставляващи квалифицирано изнасилване и изнудване, извършени в Португалия преди първото му предаване, (деяния В). По отношение на тези престъпления понастоящем на подсъдимия е наложена мярка за задържане (*Untersuchungshaft*) във връзка с изпълнението на присъдата, която той обжалва.

26. С единствения си преюдициален въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи какви са правните последици, от една страна, от доброволното напускане на територията на издаващата държава членка от лице, което е било предадено на тази държава въз основа на първа европейска заповед за арест, и от друга страна, от принудителното връщане на това лице въз основа на втора европейска заповед за арест.

27. Ще започна анализа си с първия въпрос: какви са последиците за специалното правило от доброволното напускане на територията на издаващата държава членка от страна на лице, което е било предадено на тази държава?

28. Според подсъдимия и Ирландия това обстоятелство не влияе върху прилагането на специалното правило. Подсъдимият не се е отказал от прилагане на това правило, като доброволно е напуснал територията на Германия. Специалното правило оставало приложимо, след като, от една страна, когато е напуснал територията на Германия, подсъдимият все още е изтърпявал пробация за деянията Б, и от друга страна, той не се е върнал доброволно на територията на Германия. Следователно първото предаване продължавало да поражда своите правни последици.

29. От своя страна главният прокурор, германското правителство, Комисията и запитващата юрисдикция споделят становището, че с доброволното напускане от страна на подсъдимия на територията на издаващата държава членка се слага край на първата процедура по предаване, което води до отпадане на специалното правило. Закриляните от специалното правило интереси нямамо вече да бъдат засегнати, при положение че лицето доброволно напуска

държавата членка, на която първоначално е било предадено. Лицето, което доброволно напуска издаващата държава членка, не можело повече да се позовава на предоставената със специалното правило закрила, включително при връщане, тъй като тогава новото пребиваване в издаващата държава членка вече не се дължало на извършеното предходно предаване.

30. Съгласен съм с главния прокурор, германското правителство, Комисията и запитващата юрисдикция. Според мен специалното правило е неразривно свързано с изпълнението на *конкретна* европейска заповед за арест, в рамките на която то е „задействано“ и следователно може да бъде обект на преценка. Това правило е приложимо във връзка с тази заповед само доколкото поради присъствието си на територията на издаващата държава съответното лице се намира под контрола на тази държава. Ето защо, след като съответното лице вече не е подчинено на юрисдикцията на държавата, издала тази заповед, поради доброволно напускане на територията ѝ, специалното правило повече не се прилага.

31. Подобно тълкуване се налага от текста, контекста и целта на член 27, параграф 2 от Рамково решение 2002/584.

1. Буквално тълкуване

32. Съгласно член 27, параграф 2 от Рамково решение 2002/584 лицето, което се предава, по принцип не може да бъде наказателно преследвано, осъдено или по друг начин лишено от свобода за предходно престъпление, различно от това, за което се иска предаване.

33. В самия текст на тази разпоредба не се указва какви са последиците за прилагането на специалното правило от доброволното напускане от страна на предаденото лице на територията на издаващата държава. От този текст обаче имплицитно се извежда, че специалното правило е тясно свързано с *предаването* (в единствено число) и следователно с изпълнението на *конкретна* европейска заповед за арест. Фактът, че от това правило се ползва „лицето, което се предава“ всъщност предполага, че то трябва да се намира — или тъкмо когато се намира — на територията на държавата членка, която е поискала предаването в изпълнение на европейска заповед за арест, или поне под действителния контрол на тази държава.

34. Също така, отново на равнище езиково тълкуване, глава 3 от Рамково решение 2002/584, в която е включен член 27, е озаглавена „Правни последици *от предаването*“. Заглавието също предполага, че разпоредбите на тази глава уреждат правните последици *от конкретно предаване* въз основа на дадена европейска заповед за арест.

2. Контекстуално тълкуване

35. Що се отнася, на първо място, до вътрешния контекст на член 27 от Рамково решение 2002/584, от параграф 3 от него следва, че специалното правило не се прилага в няколко изчерпателно изброени случая³. Това е така най-напред когато съответното лице е дало съгласие за разширяване на обхвата на наказателно преследване. В този случай следва да се приеме, че с даденото съгласие съответното лице свободно е приело да се подчини на юрисдикцията на издаващата държава членка за други деяния, макар изобщо да не е било длъжно да направи това. Това важи и когато самият изпълняващ европейската заповед за арест

³ Относно различните категории изключения от специалното правило вж. решение от 1 декември 2008 г., Leymann и Pustovarov (C-388/08 PPU, EU:C:2008:669, т. 67–73).

орган дава съгласие за разширяване на обхвата на наказателното преследване⁴. Тази втора хипотеза, добре позната в правната уредба на класическата екстрадиция, подчертава едновременно *двустранното* измерение и съображенията, свързани със *суверенитета*, които са в основата на всяка европейска заповед за арест: именно в полза на издаващата държава изпълняващата държава се отказва от упражняването на своята *ius puniendi* за престъпления, различни от тези, за които се иска предаване⁵.

36. Въпреки очевидните им различия тези два режима на изключения имат определящ общ елемент: съгласието престъпления, извършени преди предаването и непосочени във въпросната европейска заповед за арест, да подлежат на *ius puniendi* на държавата, издала заповедта. С други думи, отказът от прилагане на специалното правило, независимо дали по инициатива на съответното лице или на изпълняващата държава членка, води само до овластяване на издаващата държава да подложи на наказателно преследване и осъждане лице, което физически се намира под нейната юрисдикция, за престъпления, различни от тези, за които се иска предаване, въз основа на конкретна европейска заповед за арест. От това следва, че специалното правило представлява гаранция за предаденото лице за времето, през което то остава на територията на издаващата държава, включително като последица от тази заповед за арест, и следователно по принуда от страна на държавата.

37. Що се отнася, на второ място, до системата на Рамково решение 2002/584, от съдържанието и логиката на други разпоредби следва, че правилата на Рамковото решение се прилагат *в рамките на едно и също предаване*. Така съгласно член 1, параграф 1 от Рамковото решение конкретната цел на европейската заповед за арест е „предаване на друга държава членка на издирвано лице, с цел наказателно преследване или изпълнение на присъда за лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане“. Също така от член 8, параграф 1 и от приложението към Рамковото решение следва, че предаването се отнася до конкретни престъпления, тъй като във всяка европейска заповед за арест трябва да се уточнят характерът и правната квалификация на съответните престъпление или престъпления и да се опишат обстоятелствата, при които е извършено престъплението или престъпленията. Ето защо именно в конкретния контекст на предаването — и следователно на обстоятелството, че лицето се намира по принуда на територията на издаващата държава членка — европейската заповед за арест разрешава на тази държава да проведе наказателно преследване срещу съответното лице за посочените в заповедта престъпления. Именно в същия този контекст съответното лице може да се позове на специалното правило. От това логично следва, че така това правило може да се прилага само в конкретния и специфичен контекст на едно предаване. Правилото няма универсално приложение за *друго* предаване, след като съответното лице е напуснало територията, на която първоначално е било предадено⁶.

4 Член 27, параграф 3, буква ж) от Рамково решение 2002/584. В духа на логика, която се основава също на принципното съгласие на държавите да се откажат от част от своя суверенитет по наказателноправни въпроси, вж. също член 27, параграф 1 от Рамковото решение, който предвижда по-общо изключение, съгласно което всяка държава членка може да реши, че съгласието за разширяване на обхвата на наказателното преследване се счита за дадено без намеса от страна на изпълняващия орган или на съответното лице. Както посочва Комисията, това изключение не е предмет на обсъждане по настоящото дело поради липсата на нотификация в този смисъл от съответните държави членки.

5 Относно понятието „престъпление, различно от това, за което се иска предаване“, по смисъла на член 27, параграф 2 от Рамково решение 2002/584, вж. решения от 1 декември 2008 г., *Leymann и Pustovarov* (C-388/08 PPU, EU:C:2008:669, т. 57), и от 6 декември 2018 г., *IK* (Изпълнение на допълнително наказание) (C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, т. 58—61).

6 Ще оставя обаче настрана положението, което е различно и не е посочено в член 27, а в член 28 от Рамково решение 2002/584 (последващо предаване), както е тълкуван по-специално в решение от 28 юни 2012 г., *West* (C-192/12 PPU, EU:C:2012:404, т. 80). По този въпрос вж. точки 62—64 от настоящото заключение.

3. Телеологично тълкуване

38. Макар буквалното и контекстуалното тълкуване да подчертават тясната връзка между специалното правило и присъствието на предаденото лице на територията на издаващата държава в контекста на изпълнението на конкретна европейска заповед за арест, целите, преследвани с това правило, както и с инструмента на европейската заповед за арест, показват, че тази връзка се прекъсва в случай на доброволно напускане от страна на лицето на територията на издаващата държава членка. При липса на принудителен контрол от страна на държавата спрямо съответното лице, самото специално правило логично не се прилага или прекратява действието си *за това предаване*.

39. Що се отнася до функциите на специалното правило, посочено в член 27, параграф 2 от Рамково решение 2002/584, Съдът е постановил, че това правило „е свързано със суверенитета на изпълняващата държава членка и предоставя на издирваното лице правото да бъде наказателно преследвано, осъдено или лишено от свобода само за престъплението, за което се иска неговото предаване”⁷. Така специалното правило преследва основно две цели. Първо — и традиционно, доколкото намира своя първоизточник в правната уредба на екстрадицията⁸ — целта на това правило е да запази *суверенитета на държавата, изпълняваща* европейската заповед за арест, тъй като с изпълнението на заповедта изпълняващата държава дава съгласие да ограничи (дори да се откаже от) упражняването на собствения си суверенитет по наказателноправни въпроси в полза на друга държава членка. Второ — и по-оригинално с оглед на класическото схващане за екстрадицията — специалното правило в правото на Съюза има за цел да гарантира *правата на съответното лице*. Това лице не трябва да бъде притеснявано от възможно друго наказателно преследване за престъпления, извършени преди предаването му, които не са изрично посочени във въпросната европейска заповед за арест. Освен ако не е изразило изричен отказ да се ползва от специалното правило, това лице трябва да може да разчита, че няма да бъде наказателно преследвано за други престъпления през целия период на принудителното му присъствие на територията на издаващата държава членка.

40. По начин, който е определящ за настоящия случай, от тези две цели следва, че специалното правило води до ограничаване на наказателната компетентност на издаващата държава и до осуетяване на възможността тази държава да се намеси в компетентността на изпълняващата държава и да превиши правомощията си спрямо съответното лице. Всъщност поради различни причини издаващата държава членка би могла да предприеме наказателно преследване срещу лицето за престъпления (които по подразбиране са извършени по-рано), непосочени в европейската заповед за арест⁹.

41. Самите цели на специалното правило трябва да се преценяват с оглед на целта на европейските заповеди за арест. Всъщност последните имат за цел да се постави съответното лице под *potestas* на държавата членка, издала заповедта, за посочените в нея престъпления, като чрез принуда лицето се доведе и изправи пред съд на територията на същата тази държава¹⁰. Доколкото специалното правило предоставя закрила на съответното лице от

7 Решения от 1 декември 2008 г., Leymann и Pustovarov (C-388/08 PPU, EU:C:2008:669, т. 44), и от 19 септември 2018 г., RO (C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, т. 53).

8 Относно това правило и различните му функции в класическото международно право вж. по-специално *Morvillo*, C. J. Individual Rights and the Doctrine of Speciality: The Deteriorations of the United States v. Rauscher. — *Fordham International Law Journal*, 1990, vol.14, p. 987, *Bouloc*, B. Le principe de la spécialité en droit pénal international. Mélanges dédiés à Dominique Holleaux. Litec, Paris, 1990, p. 7, *Zairi*, A. Le principe de la spécialité de l'extradition au regard des droits de l'homme. LGDJ, Paris, 1992. Вж. също, в контекста на европейската заповед за арест, *Lagodny*, O., C. Rosbaud Speciality rule. — In: *Keijzer*, N., E. Van Sliedregt (éds). *The European Arrest Warrant in Practice*, T.M.C. Asser, The Hague, 2009, p. 265.

9 Следва да се приеме, че такъв подход свидетелства в по-голяма степен за взаимното недоверие, отколкото за висока степен на доверие между държавите членки, която се предполага, че е в основата на Рамково решение 2002/584 (вж. съображение 10).

10 Европейската заповед за арест продължава да бъде инструмент за принуда въпреки евентуалното съгласие на съответното лице да бъде предадено.

евентуални своеволия от страна на издаващата държава членка да разшири неправомерно обхвата на своята компетентност по наказателноправни въпроси, това правило изглежда неразривно свързано с изпълнението на конкретна европейска заповед за арест, чийто обхват е ясно определен.

42. Ето защо специалното правило се прилага само в рамките на предаването и за правните последици от него, докато лицето се намира по принуда на територията на издаващата държава. Доброволното напускане на тази територия прекъсва връзката между тази държава и лицето, което подлежи на предаване. Това действие на съответното лице води до отклоняването му от *potestas* на тази държава. Следователно съответното лице по подразбиране вече не се ползва от закрилата на специалното правило, което се прилага в рамките на първоначалното предаване.

43. Казано накратко, тъй като съответното лице *свободно* е напуснало територията на издаващата държава членка, всичко започва отначало. Това се отнася за цялата конкретна процедура за предаване въз основа на дадена европейска заповед за арест, а не само за специалното правило. Всъщност целта на предаването е да се доведе съответното лице на територията на издаващата държава членка, за да бъде осъдено и/или да изтърпи наказанието си в тази държава. След постигането на тази цел „цикълът“ на предаването е завършен. Ето защо, доколкото се прилага в рамките на този цикъл, самото специално правило логично прекратява действието си.

2. Последиците от принудително връщане на територията на издаващата държава членка

44. По настоящото дело е безспорно, че подсъдимият *доброволно е напуснал* територията на Германия, след като е изтърпял наказанието, наложено му за деяния Б (сексуално насилие над непълнолетно лице), посочени в европейската заповед за арест, обусловила първото му предаване от португалските органи. По този начин специалното правило, приложимо към този цикъл, прекратява действието си по отношение на тази заповед.

45. Настоящото дело обаче се отнася не само до правните последици от доброволното напускане на територията на издаващата държава от страна на лице, което е било предадено на тази държава съгласно специалното правило. Това правило се отличава и с втора фактическа особеност, която по същество, изглежда, е в основата на съмненията на запитващата юрисдикция: съответното лице се е *върнало* на територията на издаващата държава членка *в изпълнение на втора европейска заповед за арест*. Запитващата юрисдикция си поставя и въпроса за последиците от факта, че след напускането му срещу подсъдимия е издадена тази втора европейска заповед за арест, която от своя страна е довела до принудителното му връщане на територията на Германия — този път от територията на Италия.

46. Може ли, така да се каже, това обстоятелство да доведе до „повторно задействане“ на специалното правило въз основа на първата европейска заповед за арест? В подобна хипотеза на „повторно задействане“ германските издаващи органи би следвало да получат съгласието на първата изпълняваща държава членка (Република Португалия) за целите на разширяването на обхвата на наказателното преследване и по отношение на разглежданите в главното производство деяния В (квалифицирано изнасилване и изнудване), тъй като те не са включени във втората европейска заповед за арест. Това е тезата, защитавана от подсъдимия и Ирландия, според които специалното правило продължава да поражда правни последици по отношение на Република Португалия.

47. За разлика от това, в обратния случай, съгласието на изпълняващите втората европейска заповед за арест органи (италианските органи) би било достатъчно за тези цели. Това е тезата, защитавана от главния прокурор, германското правителство, Комисията и запитващата юрисдикция.

48. За да стигнат до тези противоположни заключения, всички участници в производството се позовават в значителна степен на член 27, параграф 3, буква а) от Рамково решение 2002/584, съгласно който специалното правило повече не се прилага, „когато лицето е имало възможност да напусне територията на държава членка, в която е предадено, но не е направило това в рамките на 45 дни от окончателното си освобождаване или се е завърнало на тази територия“. От една страна, подсъдимият и Ирландия възприемат тази разпоредба като запазване на възможността подсъдимият да продължи да се ползва от закрилата, предоставена със специалното правило въз основа на първата европейска заповед за арест, тъй като тази разпоредба изисквала доброволното връщане. От друга страна, главният прокурор, Комисията и запитващата юрисдикция, изглежда, са съгласни, че това изключение от специалното правило се прилага и за принудителното връщане. Макар да не изключва такова тълкуване, германското правителство все пак изпитва съмнения дали в случая не следва да се разгледа член 27, параграф 3, буква а) от Рамково решение 2002/584.

49. Според мен позоваването на член 27, параграф 3, буква а) не е от значение в случая. При обстоятелства като разглежданите в главното производство нито е необходимо, нито е възможно да се прави позоваване на посочения член 27, параграф 3, буква а), за да се стигне до извода, че специалното правило повече не се прилага във връзка с първата европейска заповед за арест.

50. На първо място и като главно съображение, както е видно от предишния раздел от настоящото заключение, при обстоятелствата в конкретния случай не е необходимо да се обосновава неприложимостта на специалното правило по отношение на първата европейска заповед за арест на основание член 27, параграф 3, буква а) от Рамково решение 2002/584, тъй като тази неприложимост е просто резултат от прекратяването на първата процедура по предаване, произтичащо от доброволното напускане от страна на съответното лице на територията на издаващата държава членка. Всъщност с това напускане се прекъсва териториалната връзка, която позволява на съответното лице ефективно да се позове на закрилата, предоставена от специалното правило за целия период на неговото принудително присъствие на тази територия. Така неприложимостта на специалното правило по отношение на първата европейска заповед за арест не е в резултат на някое от изключенията по член 27, параграф 3 от Рамково решение 2002/584, а на факта, че спорът вече се вписва в рамките на нов цикъл въз основа на втората европейска заповед за арест¹¹.

51. На второ място и при условията на евентуалност, член 27, параграф 3, буква а) от Рамково решение 2002/584 при всички положения е неприложим в хипотезата на *принудително връщане*. Всъщност, също както тази разпоредба се отнася само за доброволното напускане на съответното лице, за прилагането ѝ е необходимо евентуално и *доброволното връщане* на територията на издаващата държава членка. Както е приел Съдът по делото, по което е постановено решение *West*¹², тази разпоредба всъщност разкрива мълчаливото съгласие на съответното лице да се подчини на юрисдикцията на издаващата държава членка, която е провела наказателно преследване срещу него и евентуално го е осъдила за престъпленията,

¹¹ Вж. точки 42 и 43 от настоящото заключение.

¹² Решение от 28 юни 2012 г., (C-192/12 PPU, EU:C:2012:404, т. 78), в което Съдът тълкува огледалната разпоредба в член 28, параграф 2, буква а) от Рамково решение 2002/584 във връзка с последващи предавания.

посочени в европейската заповед за арест. Това мълчаливо съгласие е очевидно, когато лицето свободно решава да остане на територията на тази държава, вместо да я напусне (напълно законно), и да се върне в държавата, чийто гражданин е, в държавата по пребиваването му или във всяка друга държава по негов избор.

52. Несъмнено в текста на посочения член 27, параграф 3, буква а) не се споменава изрично доброволният характер на евентуалното връщане на съответното лице на територията на издаващата държава. Подобно на подсъдимия и Ирландия обаче считам, че изразът „или се е завърнало на тази територия“ предполага доброволно и непринудително връщане¹³, както и че това тълкуване е единственото логично предвид системата и целта на тази разпоредба¹⁴. Всъщност, тъй като съответното лице се ползва със закрилата на специалното правило само ако се намира *принудително* на територията на издаващата държава членка, е логично специалното правило вече да не се прилага, при положение че това лице, ако мога да се изразя така, е свободно да се движи, както за да остане в тази държава, така и за да я напусне или да се върне в нея. Всяко друго тълкуване би означавало безнаказаност, тъй като би било достатъчно за съответното лице да се върне принудително на територията на издаващата държава членка, за да не бъде евентуално притеснявано от възможно друго наказателно преследване за извършени преди това престъпления, за които никой не е имал подозрение към момента на предаването. Подобен подход няма особен смисъл.

53. Следователно, дори подсъдимият и Ирландия с основание да считат, че прилагането на изключението по член 27, параграф 3, буква а) от Рамково решение 2002/584 е обвързано с доброволно връщане, все пак те неправилно смятат, че въпреки доброволното напускане принудителното му връщане води до повторно задействане на специалното правило въз основа на първото предаване.

54. На трето място, позоваването — излишно — на член 27, параграф 3, буква а) от Рамковото решение е явно свързано с фактите по случая, въпреки че те са източник на известно объркване, тъй като водят в неправилна посока. Всъщност не може да се отдава прекалено значение на чисто конюнктурното обстоятелство, че в изпълнение на *втората* европейска заповед за арест съответното лице се е върнало на територията на държавата членка, издала *първата* европейска заповед за арест (Германия). Преди всичко би било нелогично от това да се направи извод, че по този начин специалното правило е задействано повторно въз основа на тази първа заповед.

55. Следващият пример ясно показва, че специалното правило *не може* да бъде задействано повторно по отношение на първата европейска заповед за арест, когато срещу съответното лице е била издадена нова европейска заповед за арест, след като доброволно е напуснало територията на държавата членка, издала първата заповед. Нека си представим, отново при конкретните обстоятелства на доброволно напускане на територията на държавата членка, издала първата заповед, че издалата втората заповед държава е Чешката република, а не Федерална република Германия. В този случай изобщо не е възможно да се приеме, че чешките издаващи органи трябва да се обърнат към *португалските* органи, за да получат съгласието им за разширяване на обхвата на наказателното преследване и за престъпления, които не са били посочени в европейската заповед за арест, издадена от Чешката република до Италия и които са били извършени преди предаването на лицето от италианските на чешките органи. В този случай става ясно, че *единствените участници в процедурата са чешките и италианските органи*. Макар въпросните факти да са настъпили в Португалия и първото предаване да е било

13 Освен на френски език, текстовете и на останалите езици ясно показват доброволния характер на връщането на съответното лице, по специално, на английски език: „has returned to that territory after leaving it“, а не „has been returned“, на немски език „nach Verlassen dieses Gebiets dorthin zurückgekehrt ist“, на италиански език „ha fatto ritorno dopo averlo lasciato“, на испански език „ha ya vuelto a dicho territorio después de haber salido del mismo“, на чешки език „vrátila-li se na území tohoto státu poté, co ho opustila“. Тези текстове на различни езици предполагат *активно* решение за връщане от страна на съответното лице.

14 Вж. точки 39—42 от настоящото заключение.

извършено от португалските органи (на германските органи), след като съответното лице свободно е напуснало Германия, за да отпътува за Италия (и срещу него не е било издадено искане за предаване от португалските органи), *единствено италианският* (изпълняващ) орган е компетентен да разреши на *чешките* (издаващи) органи разширяване на обхвата на наказателното преследване съгласно член 27, параграф 3, буква ж) от Рамково решение 2002/584. Подобно тълкуване е логично и пряко препраща към самите функции на специалното правило, към двустранното му измерение и към описаните в настоящото заключение съображения, свързани със суверенитета¹⁵: да се избегне възможността издаващата държава (на конкретната заповед за арест, чрез която съответното лице е подчинено на *potestas* на тази държава) да засегне суверенитета на изпълняващата държава (на тази конкретна заповед)¹⁶.

56. На четвърто и последно място, предвид целта да се ускори и опрости съдебното сътрудничество между държавите членки, преследвана с Рамково решение 2002/584¹⁷, Съдът е постановил, че членове 27 и 28 от Рамковото решение въвеждат изключения от принципа на взаимно признаване по член 1, параграф 2 от Рамковото решение и поради това не трябва да се тълкуват така, че да се стигне до осуетяване на целта на Рамковото решение¹⁸. Така разширяването на обхвата на наказателното преследване не може да бъде затруднено с изискването органът, издал втората европейска заповед за арест, да получи съгласието на изпълняващия първата заповед за арест орган.

57. Несъмнено в настоящия случай трудността изглежда преодолима, тъй като Федерална република Германия е издала двете европейски заповеди за арест. Положението обаче би било различно, ако издаващите държави бяха различни. Нещо повече, в тази хипотеза стават ясни нелогичните последици от защитавания от подсъдимия и Ирландия подход. Да разгледаме случая на лице, което е многократно осъждано. Години по-късно „последната“ държава членка, на която лицето е било предадено, би трябвало да поиска съгласието на всички държави членки, на които преди това съответното лице е било предадено (не само на една държава, но евентуално на три, пет, дори повече). Като се имат предвид трудностите пред подобно начинание, много е вероятно лицето да се ползва от истинска безнаказаност за всички извършени преди това престъпления, които не са били разкрити към момента на издаването на първата европейска заповед за арест.

58. От гореизложеното следва, че при обстоятелствата в главното производство специалното правило не изисква да бъде получено съгласие от държавата, изпълняваща първата европейска заповед за арест, за разширяване на обхвата на наказателното преследване в рамките на втората европейска заповед за арест. Така специалното правило няма последици за първата европейска заповед за арест и връщането на съответното лице на територията на държавата, издала тази заповед, не може да задейства повторно специалното правило.

¹⁵ Вж. точки 35 и 39 от настоящото заключение.

¹⁶ Още по-абсурдна би била хипотезата, при която Португалската република е издала втората европейска заповед за арест, за да „върне обратно“ съответното лице, което да бъде осъдено в Португалия за деяния В. Трябва ли в такъв случай португалските органи, *издали* втората европейска заповед за арест, да се обърнат към португалските органи, *изпълняващи* първата европейска заповед за арест, за да получат правото да разширят обхвата на наказателното преследване?

¹⁷ Вж. по-специално решения от 1 декември 2008 г., *Leumann и Pustovarov* (C-388/08 PPU, EU:C:2008:669, т. 42), от 28 юни 2012 г., *West* (C-192/12 PPU, EU:C:2012:404, т. 56), и от 6 декември 2018 г., *ИК* (Изпълнение на допълнително наказание) (C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, т. 38).

¹⁸ Решение от 28 юни 2012 г., *West* (C-192/12 PPU, EU:C:2012:404, т. 77).

59. Ето защо остава изцяло възможността да се направи позоваване на специалното правило, но в рамките на *втората* европейска заповед за арест. Следователно специалното правило трябва да се преценява именно с оглед на втората заповед, тъй като съответното лице вече е под контрола на държавата членка, издала тази втора заповед. Без значение е дали тази държава е същата като издалата първата европейска заповед за арест. За целите на прилагането на специалното правило от значение е само обстоятелството, че въз основа на втората европейска заповед за арест спрямо съответното лице се прилага *ius puniendi* на тази държава.

60. Следователно, както подчертава германското правителство, по настоящото дело релевантното изключение от специалното правило е член 27, параграф 3, буква ж) от Рамково решение 2002/584, що се отнася до втората европейска заповед за арест: специалното правило не се прилага, „когато изпълняващият съдебен орган, извършил предаване на лицето, даде своето съгласие съгласно параграф 4“. В случая, тъй като разглежданите в главното производство престъпления (деяния В) са обект на наказателно преследване въз основа на разширяване на предмета на втората европейска заповед за арест, неприлагането на специалното правило следователно изисква съгласието на органите, изпълняващи втората европейска заповед за арест (в случая италианските органи), за да се даде възможност на органите, издали тази заповед (германските органи), да проведат законосъобразно наказателното преследване¹⁹.

61. Ето защо на отправления от запитващата юрисдикция въпрос следва да се отговори, че специалното правило допуска ограничаваща свободата мярка, наложена за престъпления, извършени преди първото предаване и различни от престъпленията, за които се иска предаване, когато, след като е било предадено, лицето, срещу което е издадена първата европейска заповед за арест, доброволно е напуснало територията на издаващата държавата членка, ако във връзка с втората европейска заповед за арест, издадена след напускането, органите, изпълняващи тази втора заповед, са дали съгласието си за целите на разширяване на обхвата на наказателното преследване и по отношение на престъпленията, обусловили налагането на разглежданата в главното производство ограничаваща свободата мярка.

62. Ще завърша с две съображения.

63. Първо, в решение *West* Съдът действително приема, че последващото предаване на съответното лице съгласно член 28, параграф 2 от Рамково решение 2002/584 по принцип зависи от съгласието на държавата членка, изпълнила европейската заповед за арест, с която съответното лице е било предадено²⁰. От това решение обаче не може да се направи извод, че *освен* съгласието на изпълняващия първата европейска заповед за арест орган е необходимо и съгласието на изпълняващия втората заповед орган. Всъщност, за разлика от разглеждания тук случай, делото, по което е постановено решение *West*, се отнася до *принудителното напускане* на територията на издаващата държава от страна на лице, което, тъй като срещу него са издадени няколко европейски заповеди за арест, е било последователно предадено на няколко държави членки. В тази (транзитивна) *поредица* от европейски заповеди за арест една и съща държава членка е последователно издаваща и изпълняваща държава.

64. В случая такава поредица липсва. Федерална република Германия не е предавала подсъдимия на Република Италия. Следователно италианските органи не са придобили от германските органи (нито *a fortiori* от португалските органи) правомощията им за изпълнение на втората европейска заповед за арест. Налице е само *поредица* от две европейски заповеди за арест, като първата ясно се различава от втората поради доброволното напускане от страна на подсъдимия на територията на Германия.

¹⁹ При условие че не е направено надлежно позоваване на някое от останалите изключения, предвидени в член 27, параграф 3 от Рамково решение 2002/584.

²⁰ Решение от 28 юни 2012 г., *West* (C-192/12 PPU, EU:C:2012:404, т. 80).

65. Положението щеше да бъде сходно с това по делото, по което е постановено решение West²¹, само и единствено ако решението за второто предаване беше взето от издалите първата заповед органи (германските органи) в полза на *друга* държава членка, без междуременно съответното лице да е напуснало свободно и доброволно територията на Германия. В случая обаче това не е така.

66. Второ, подсъдимият твърди, че не може да е загубил възможността да се ползва от специалното правило, тъй като все още изтърпява пробация, което налагало да посещава веднъж месечно своя пробационен служител. Всъщност той все още не бил окончателно освободен по смисъла на член 27, параграф 3, буква а) от Рамково решение 2002/584.

67. Този довод е неотносим в случая, тъй като посоченият член 27, параграф 3, буква а) е неприложим към фактите по делото. Следователно е без значение дали лицето, което все още изтърпява пробация, е окончателно освободено по смисъла на тази разпоредба. Всъщност лицето, което доброволно напуска издаващата държава членка, не се нуждае от закрилата, предоставена със специалното правило, тъй като по презумпция не е вече под контрола на държавата, издала първата европейска заповед за арест²².

68. Въпросът за последиците от пробацията би възникнал само при съвсем различен сценарий, при който подсъдимият „е имал възможност да напусне [територията на Германия], но не е направил това в рамките на 45 дни от окончателното си освобождаване²³“. В такъв случай при липсата на съгласие от страна на португалските органи може да се разглежда въпросът дали заради изтърпяването на наложената му пробационна мярка подсъдимият все още може да се позовава на закрилата, предоставена със специалното правило въз основа на първата европейска заповед за арест съгласно член 27, параграф 3, буква а) от Рамково решение 2002/584. В такъв случай Съдът следва да се произнесе по понятието „окончателно освобождаване“. Такова обсъждане обаче, за което съдебното заседание показва до каква степен може да е увлекателно, не е необходимо предвид обстоятелствата по настоящото дело, след като подсъдимият доброволно е напуснал Германия след изтърпяване на наказанието за деяния Б (сексуално насилие над непълнолетно лице). Затова ще се въздържа от това обсъждане в рамките на настоящото дело.

VI. Заключение

69. Предлагам на Съда да отговори на преюдициалния въпрос, отправен от Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд, Германия), по следния начин:

„Специалното правило, предвидено в член 27, параграф 2 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 година допуска ограничаваща свободата мярка, наложена за престъпления, извършени преди първото предаване и различни от престъпленията, за които се иска предаване, когато, след като е било предадено, лицето, срещу което е издадена първата европейска заповед за арест, доброволно е напуснало територията на издаващата държава

21 Решение от 28 юни 2012 г. (C-192/12 PPU, EU:C:2012:404).

22 По настоящото дело не се посочва дали германските органи са предали решението за пробация на органите на друга държава членка за целите на признаването и надзора върху изпълнението му. Следователно няма да се спирам на евентуалното отражение на Рамково решение 2008/947/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа на взаимното признаване към съдебни решения и решения за пробация с оглед на надзора върху пробационните мерки и алтернативните санкции (ОВ L 337, 2008 г., стр. 102).

23 Член 27, параграф 3, буква а) от Рамково решение 2002/584

членка, ако във връзка с втората европейска заповед за арест, издадена след напускането, органите, изпълняващи тази втора заповед, са дали съгласието си за целите на разширяване на обхвата на наказателното преследване и по отношение на престъпленията, обусловили налагането на разглежданата в главното производство ограничаваща свободата мярка“.